

РЕШЕНИЕ

№ 2491

гр. София, 14.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 16.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **12178** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма] (в несъстоятелност), ЕИК[ЕИК], срещу Решение № ПИ-378/12.11.2020г. на директора на ТД на НАП – [населено място], с което е оставена без уважение подадената от дружеството жалба срещу Разпореждане с изх. № С202225-125-0255999/19.10.2020г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП С., офис Средни данъкоплатци и осигурители.

В жалбата се твърди, че разпореждането на публичния изпълнител е неправилно и незаконосъобразно, защото е постановено при съществено нарушение на процесуални правила и в противоречие с материалния закон. Основният довод, който се излага, е свързан с това, че актовете за установяване на публични държавни вземания (АУПДВ), издадени от Държавната комисия по хазарта, не са влезли в сила, поради което не е налице валидно изпълнително основание по чл.209, ал.2, т.6, предл. първо от ДОПК и тъй като не са налице и другите основания по чл.209, ал.2 ДОПК, публичният изпълнител няма право да извършва разпределение на задълженията, определени с Акт за установяване на публично вземане (АУПВ) № 3/14.02.2020г. и АУПВ № 4/14.02.2020г. В проведеното по делото съдебно заседание дружеството – жалбоподател не се представлява.

Ответникът – директорът на ТД на НАП С., представляван от юрисконсулт К., оспорва жалбата, намира я за неоснователна и моли съда да потвърди обжалваното решение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в делото прокурор от СГП счита жалбата за неоснователна и недоказана. Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, установи следното:

В ТД на НАП С. е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2020г. срещу [фирма] за принудително събиране на публични държавни вземания. С Постановление изх. № С202225-022-0013841/04.03.2020г. е наложен запор върху вземане на [фирма] от [фирма], за сумата от 3 359 892,46 лв. Вследствие на запора по сметка на НАП е постъпила сумата от 1 880 074,20 лв., която публичният изпълнител е разпределил с Разпореждане с изх. № С202225-125-0255999/19.10.2020г. , като са погасени задължения по АУПВ № 3/14.02.2020г. и АУПВ № 4/14.02.2020г., издадени от председателя на Държавната комисия по хазарта, и Решение № Ж-563/2012/23.01.2013г.

С АУПВ № 3/14.02.2020г. са установени публични държавни вземания на [фирма] - такси по чл.30, ал.3 от Закона за хазарта (ЗХ) в размер на 34 850 790,46 лева и лихви за забава в размер на 12 764399,13 лева. С разпореждане, издадено на основание чл.60, ал.1 от АПК, е допуснато предварително изпълнение на акта.

С АУПВ № 4/14.02.2020г. са установени публични държавни вземания на [фирма] - такси по чл.30, ал.3 от ЗХ, в размер на 188 199 519,65 лева и лихви в размер на 34 991 384,81 лева. С разпореждане, издадено на основание чл.60, ал.1 от АПК, е допуснато предварително изпълнение на акта.

Двата АУПВ, както и разпорежданията, с които е допуснато предварителното им изпълнение, са обжалвани. Жалбите срещу разпорежданията, с които е допуснато предварителното изпълнение, са отхвърлени, съответно с влезли в сила Определение № 1498/21.02.2020 г. по адм. дело № 2031/2020г. и Определение №1493/21.02.2020 г. по адм. дело № 2038/2020 г. по описа на АССГ.

По жалбите срещу двата АУПВ са образувани в АССГ адм.д. № 2465/2020г. и № 2463/2020г. , които все още не са приключили.

Разпореждане с изх. № С202225-125-0255999/19.10.2020г. е обжалвано пред директора на ТД на НАП – С., който с Решение № ПИ-378/12.11.2020г. е оставил жалбата без уважение. Решението е връчено на 30.11.2020г.

При така установеното от фактическа страна, съдът формира следните изводи: Съгласно чл.266 от ДОПК действията на публичния изпълнител могат да се обжалват от длъжника пред директора на компетентната териториална дирекция чрез публичния изпълнител, който ги е извършил. В случай, че решаващият орган остави жалбата без уважение, длъжникът може да обжалва решението пред административния съд по постоянния адрес или седалището на длъжника в 7-дневен срок от съобщението.

В случая подадената от [фирма] жалба срещу решението на директора на ТД на НАП С., с което е оставела без уважение жалбата на дружеството срещу действия на публичния изпълнител, е допустима, тъй като е подадена в срок, от легитимирано да обжалва лице, срещу подлежащ на съдебен контрол акт. По същество е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентния съгласно чл.266, ал.1 ДОПК орган, в предвидената от закона форма, същото е мотивирано, като в него са изложени фактическите и правни основания, които са обосновавали изводите на административния орган. В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Решението на директора на ТД на НАП и потвърденото с него разпореждане на публичния изпълнител са и материално законосъобразни.

Между страните не е спорно, че вземанията, за които са издадени АУПВ № 3/14.02.2020г. и АУПВ № 4/14.02.2020г., са публични държавни вземания, чието основание е установено в чл. 30 от ЗХ. Като такива, те подлежат на събиране от публичния изпълнител по реда на ДОПК (чл.163, ал.1 и ал.3 ДОПК). Съгласно чл.165 от ДОПК събирането на държавните и общинските публични вземания се извършва въз основа на влязъл в сила акт за установяване на съответното публично вземане, издаден от компетентен орган, освен ако в закон е установено друго. Събирането на публичните вземания става чрез доброволно или принудително изпълнение. Принудителното изпълнение, съгласно чл.209, ал.1 ДОПК, се допуска въз основа на предвидения в съответния закон акт за установяване на вземането. Според ал.2 на същата разпоредба, принудително изпълнение се предприема въз основа на: 1. ревизионен акт, независимо дали е обжалван; 2. декларация, подадена от задължено лице с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски; 3. актовете по чл. 106 и 107, независимо дали са обжалвани; 4. решение, издадено от митническите органи, независимо дали е обжалвано; 5. влязло в сила наказателно постановление; 6. влезли в сила решения, присъди и определения на съдилищата, както и решения на Европейската комисия, на Съвета на Европейския съюз, на Съда на Европейските общности и на Европейската централна банка; 7. разпореждане за събиране на суми, издадено от органите на Националния осигурителен институт, независимо дали е обжалвано; 8. разпореждане по чл. 211, ал. 3, независимо дали е обжалвано.

Неоснователни са доводите в жалбата, че тъй като двата АУДВ не са влезли в сила, не е налице годно изпълнително основание, въз основа на което да се предприеме принудителното изпълнение. Съгласно чл.166, ал.1 и 2 ДОПК установяването на публичните вземания се извършва по реда и от органа, определен в съответния закон, а ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в Административнопроцесуалния кодекс. В случая с процесните АУПВ са установени публични задължения за такси, на основание Закона за хазарта. ЗХ не предвижда ред за установяване на този вид публични вземания, поради което АУПВ се издават по реда на АПК, следователно за тях на общо основание е приложима възможността за допускане на предварително изпълнение с разпореждане на административния орган. В случая такова разпореждане е било издадено за двата АУПВ на основание чл.60, ал.1 АПК, което разпореждане е влязло в сила. Влизането в сила на разпореждането за допускане на предварителното изпълнение прави акта принудително изпълняем, т.е. то поражда същия правен резултат като влизането в сила на самия административен акт. Следователно АУПВ, за който е допуснато предварително изпълнение, е валидно изпълнително основание по смисъла на чл.165, ал.1 и чл. 209, ал.1 ДОПК. Съдът не възприема доводът на жалбоподателя, че само изброените в чл. 209, ал.2 ДОПК актове са годно изпълнително основание, каквото биха били влезлите в сила решения, с което се отхвърлят жалбите срещу двата АУПВ. Подобна теза е несъстоятелна, тъй като това би означавало, че необжалваните актове, извън тези ал.2, въобще не биха подлежали на принудително изпълнение, независимо че са влезли в сила.

С оглед изложеното, публичният изпълнител законосъобразно е разпределил

постъпилата сума по образуваното срещу жалбоподателя изпълнителното дело, с оглед на което Решение № ПИ-378/12.11.2020г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата на [фирма] срещу това е законосъобразно и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора следва да бъде уважено искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК, Административен съд София-град, III отделение, 51 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] (в несъстоятелност) срещу Решение № ПИ-378/12.11.2020г. на директора на ТД на НАП – [населено място].

ОСЪЖДА [фирма] (в несъстоятелност) да заплати на Националната агенция по приходите сума в размер на 500 лв. (петстотин лева) за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: